

den 1ste Februar til den 1ste September; men nu er idetmindste en stor Deel af dem paa den Tid, da Sagten herefter kan begynde, langt fra fuldvorne, og i visse Egne begynder der en meget stærk Sagt, ligesaa snart Sagttiden aabnes, en Sagt med smaa Køtere — ikke med de forbudne Mynder, men med smaa Hunde, som kun kunne tage Unglen; derved bliver Unglen og selvfølgelig derved hele Wildtbestanden ødelagt, og det netop, fordi man begynder saa tidligt. Jeg skal derfor tillade mig at foreslaae denne Bestemmelse forandret, idet jeg ønsker Fredningstiden forlænget, helst til den 1ste November, men hvis dette skulde synes at gaae for vidt, talt Fald til 1ste October. Foruden at Wildtet ødelægges, kommer dertil, at Markfreden forstyrres. I September Maaned staaer, om ikke Sæden, saa dog i mange Egne en stor Mængde Creaturer paa Marken, og idet Sagten gives løs, og baade Store og Smaa fare ud med deres Hunde, bliver Markfreden aldeles forstyrret, og heri seer jeg en Grund mere til at forandre Fredningsbestemmelserne med Hensyn til Hare.

Ogrenbøll: Jeg vil blot tillade mig at gjøre en Bemærkning til den af den høitærede Minister udtalte Anskuelse med Hensyn til Forstaaelsen af Udtrykket i § 7 „behandles som offentlige Politisager“, thi jeg troer dog ikke, at den af mig gjorte Bemærkning var saa ganske ubesøjet. Der staaer nemlig i Forordningerne af 20 Mai 1840 § 35 ligefrem, at i Almindelighed skulde Sager angaaende Dvertrædelse af Jagtlovgivningen behandles i første Instants som private Politisager paa den derefter nærmere betegnede Maade, altsaa ganske i Almindelighed Sager angaaende Dvertrædelse af Jagtlovgivningen. Nu ere de Sager, der kunne reises efter denne Lov, dog aabenbart ogsaa Sager angaaende Dvertrædelse af Jagtlovgivningen, og saa vil dog i Praxis det Spørgsmaal let kunne komme frem, om de almindelige Regler for offentlige Politisagers

Behandling skulde anvendes paa Sagtsager. Jeg skal som Exempel nævne en Dvertrædelse af § 5; naar en Jagtbetjent melder, at han veed, at den og den Mand har faldbudt et Stykke Wildt, skal saa hans edelige Udsagn i saa Henseende have nogen særegen Beviskraft? Exemplet er maaske ikke saa heldigt valgt, men det kan dog forsvares at henregne denne Slags Dvertrædelser til Dvertrædelser af Jagtlovgivningen, og saa kunde det Spørgsmaal dog nok opstaae, om de almindelige Regler for offentlige Politisagers Behandling skulde anvendes paa Sagtsager, forsaavidt de henhøre under det foreliggende Lovforslag, eller om de begunstiggende Undtagelser, som man har i andre Love, ogsaa skulde faae Anvendelse paa disse Sager.

Tobiesen: Det kan vistnok ikke nægtes, at der er mange Tilknætningspunkter imellem det Lovforslag, som vi her have under Behandling, og det af Regjeringen forelagte Lovforslag om Fredning af visse nyttige Dyr. Den høitærede Indenrigsministers Foredrag viste noksom hen dertil, idet han med Hensyn til ikke saa Punkter kom til at berøre det sidstnævnte af ham forelagte Lovforslag. Jeg troer derfor her at burde komme tilbage til en Takke, som jeg tillod mig at fremsætte under 1ste Behandling af Regjeringens Lovforslag, nemlig den, at det vistnok vilde være nyttigt og rigtigt, at samtlige Fredningsbestemmelser optoges i eet Lovforslag, og jeg skal saaledes henstille, om det ikke maatte være hensigtsmæssigt, at det nu foreliggende Lovforslag og Regjeringens Lovforslag bleve samarbejdede til eet samlet Lovforslag. Dette vilde formeentlig praktisk bedst kunne udføres derved, at det nærværende Forslag overgaves til Prøvelse af det Udvalg, som vi have nedsat angaaende Regjeringens Lovforslag, og jeg skal derfor tillade mig at forbeholde mig, naar denne Forhandling er sluttet, at stille Forslag om, at Sagen bliver henvist til det nævnte Udvalg.